

BÔ YIN RÂ

HET BOEK
VAN GENE
ZIJDE

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern

© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2011

www.aurora-productions.com

www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Das Buch vom Jenseits.

In 1920 voor het eerst uitgegeven door Verlag der Weissen Bücher, München.

Nederlandse vertaling door M. ter Marsch-Keen

4^e druk, bewerkt door Pieter M.G. van Exter

ISBN 978-9073007-277

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bij het vertalen uit het oorspronkelijke Duits is geprobeerd de taal van Bô Yin Râ, waarin ritme en klank van veel betekenis zijn, in het Nederlands te laten meeklinken. Dit geeft samen met het taalgebruik uit de eerste helft van de vorige eeuw aan de vertalingen vaak een wat gedragen toon. De auteur gaf door middel van gespatieerde letters nadruk aan bepaalde woorden en zinnen; deze wezenlijke accenten worden in dit boek aangegeven met cursieven.

INLEIDING

De drie hoofdstukken die hier volgen, moeten je – voor zover dit door middel van woorden mogelijk is – een voorstelling geven van hetgeen je te wachten staat, wanneer het uitdoven van je aards-lichamelijk leven je bevrijdt uit deze *stoffelijk*-zintuiglijke verschijningswereld.

Zoals een reisgids je vertelt van streken op aarde die je nog nimmer hebt gezien, moet je hier het noodzakelijkste worden gezegd over het ‘land’ dat je nog onbekend is en waarin je eens, na de dood, zult zien dat je er kunt leven – onverschillig of je nu aan de mogelijkheid van dit leven kunt geloven of niet.

Maar ook moet dit boek je bevrijden van velerlei dwalingen, die je nu nog gebonden houden wanneer je denkt aan de overledenen die je op aarde hebt liefgehad.

Een angstvallig geloof en overspannen bijgeloof uit vroeger en later tijd hebben ten opzichte van het ‘aan gene zijde’ zoveel fantastische verzinsels bijeengebracht, dat het nodig is deze

warboel te ordenen, opdat ze je voorstellingen niet langer in de war kunnen brengen.

De *enigen* die iets werkelijk *authentieks* over het leven na de dood van het zichtbaar aardse lichaam kunnen meedelen, zijn enkele weinige aardse mensen die het leven dat het aardse lichaam *niet* nodig heeft uit eigen verzekerde *ervaring* kennen, hoewel ze in de aardse verschijning tegelijkertijd leed en vreugde van deze aarde ondervinden net als jij.

Als een van deze weinige van-het-hierna-maals-bewusten geef ik hier wat door woorden kan worden meegedeeld, daar we het innig verlangen aanvoelen van deze tijd, die terecht verwacht dat niet langer als 'geheim-weten' wordt bewaard wat aan geestelijk beleven - hoe of waar dan ook - het bewustzijn van slechts *weinige* mensen heeft bereikt.

Laat hetgeen ik kan zeggen, je ten goede komen!

Mogen mijn woorden erin slagen je innerlijkst zelf-gewaarworden te wekken, *om vanuit jezelf de zekerheid* te ontvangen die je alleen

waarachtig kan beschermen tegen zowel een vruchteloze twijfel als een kritiekloos je overgeven aan allerlei fantasieën van misleide of al te overspannen mensenhersen!

Je moet *in jezelf* de maatstaf vinden waarmee je voortaan kunt controleren hoeveel waarheid en hoeveel waan de voorstellingen behelzen die de aardse mens zich sinds de oudste tijden heeft geschapen om het duister van peilloos diepe raadselen te kunnen verdragen, dat altijd voor hem opdoemde wanneer hij naast een dode stond.

Het gaat hier niet om jouw '*voor-waarhouden*', want de dingen waarover ik spreek, zijn niet van jouw goed- of afkeuring afhankelijk. Ook geef ik geen geloofsleer, maar toon je een verschijningsvorm van de werkelijkheid, die je voorlopig niet anders kunt leren kennen dan door middel van een voorstelling door het woord der mensentaal.

Het deel van dit uitbeeldingsgebied der werkelijkheid dat met jou in overeenstemming

is, zul je vroeg genoeg ook *zelfbelevend* leren kennen...

Van-het-hiernaamaals-bewusten hebben in alle tijden van de werkelijkheid getuigd; hun getuigenis is echter een prooi van onberoepe-
nen en onverantwoordelijke woordvervalsers geworden, waarom je nu hulp nodig hebt wanneer je wilt leren ontwarren wat ontward *moet* worden, indien met de producten van verwarde fantasten ook de verkondiging van werkelijk wetenden niet zal worden veracht door allen die eerlijk en zuiver voelen.

Wil je inzien wat je hier wordt gegeven, maak je dan vrij van alle voor-oordeel, maar beluister soms je innerlijk: want daar zul je, indien je er maar op wilt letten, alle antwoorden ontvangen op de vragen die mijn woorden nog moeten openlaten, daar *je* die *zelf* aan jezelf moet leren beantwoorden.

Het gaat hier niet om het werven van aanhangers voor een religieus-filosofische hypothese, of zelfs om een poging om een nieuwe

godsdienstvorm in het leven te roepen – maar om een getuigenis van de *geestelijke* (niet van de ‘hersenen’!) *oerbelevenis*, die aan de wieg heeft gestaan van alle grote oude godsdiensten, die *uit de geest Gods* werden geboren... Het levendig aanvoelen van hetgeen hier wordt geboden, veronderstelt daarom *in het geheel niet* dat men zich *afwendt* van een aangeboren en heilig gehouden godsdienst, maar zal daar, waar oude eerbiedwaardige godsdienstige vormen en geloofsstellingen *werkelijk* nog een levensbehoefte zijn, eerder *verdieping* en *bevestiging* brengen van het geloof en een *gemakkelijker kunnen-geloven*. Voor hen die reeds lang alle confessionele banden zijn ontgroeid, zullen mijn woorden echter opnieuw de toegang vrijmaken tot geestelijke gebieden, waarheen het innigst *verlangen* van de aardse mens *blijft* trekken – ook wanneer de geloofswijze van zijn voorouders hem *niet* leidde tot de vurig verlangde vervulling die met zijn bevattingsvermogen overeenstemt.

DE KUNST VAN HET STERVEN

Je denkt natuurlijk dat sterven geen '*kunst*' is – dat het eerder een treurig *moeten* is en *men het vanzelf leert*.

Zoals jij denkt, denken tallozen – en iedere dag verlaten ontelbaren door hun sterven het aardse lichaam, zonder ooit de kunst van het sterven te hebben geleerd.

Voor velen komt de dood onverwachts, 'als een dief in de nacht' – voor anderen als een gevreesd spook – voor weer anderen als de eindelijk verschijnende verlosser uit hun lijden – en nog anderen roepen hem zelf aan, omdat ze door hem bevrijding verwachten van zorgen en gebreken naar lichaam en ziel. Hoogst zelden treft de dood echter iemand aan die de kunst van het sterven *verstaat*.

Om deze kunst te verstaan, moet je, terwijl je kerngezond bent, hebben *geleerd* wat de 'dood' *is*, wat 'sterven' *betekent*!

Je moet, terwijl je in het bezit bent van al je krachten, als het ware '*op proef*' sterven, om te *kunnen* sterven wanneer de dood je *verrast*.

Sterven is helemaal niet zo *gemakkelijk* als velen denken, maar ook niet *al te moeilijk* wanneer men het tevoren in de gezonde tijd heeft *geleerd*...

Iedere kunst wil *beoefend* worden, en ook het sterven leert men zonder oefening niet.

Toch moet het, of men het kan of niet, op een bepaalde dag worden doorgemaakt.

De meeste mensen zijn voor het sterven *bang*, omdat ze niet precies weten wat er dan gebeurt.

Zij echter die beweren *niet* bang te zijn, zijn als kinderen die met een boot in volle zee gaan varen, zonder de gevaren van de zee te kennen.

Je moet echter als een stuurman zijn, die winden en stromen kent en weet welke landen hem aan de overkant van de zee wachten.

Je moet leren de koers te *bepalen* van jouw goed uitgeruste boot.

'*Sterven*' noemt men het moeten-opgeven van het aardse lichaam en zijn zintuigorga-

nen, wanneer dit opgeven *voor altijd* en onherroepelijk moet geschieden, daar het lichaam door stoffelijke oorzaken niet langer in staat is zichzelf in stand te houden.

Een handeling die hier veel op lijkt, voltrekt zich telkens wanneer je je neerlegt om te gaan rusten en je aan de slaap overgeeft – alleen verlies je daarbij de heerschappij over lichaam en zintuigen slechts *ten dele*, terwijl ze in de dood geheel en *onherroepelijk* voor je verloren gaat. Je ziet hoe de natuur je op deze wijze het sterven als het ware zelf leert!

Ook bij bewusteloosheid of een kunstmatig verdrijven van het bewustzijn uit je lichaam kun je bij voorbaat iets ervaren dat op sterven lijkt.

Bij dit alles ervaar je echter steeds alleen het *allereerste* deel van de gebeurtenis – tenzij je innerlijke geestelijke ‘zintuigen’ reeds zover zijn ontwaakt dat je ‘aan de andere zijde’ van het bestaan tot jezelf kunt komen, en dan tot je verbazing bemerkt hoe je ook *zonder* lichaam van de aarde *in leven* bent...

Ken je deze ervaring evenwel nog *niet*, dan

kunnen je dromen in de nachtslaap dienen om je althans enig *begrip* te geven van het bewust leven zonder stoffelijk lichaam, al is het leven 'aan gene zijde' waarlijk iets *anders* dan alleen maar een 'droom'.

Ik moet hier alleen aan het leven in de droom *herinneren* om je begrip te hulp te komen.

Zoals je in een droom ziet dat je je *bewust bent, in staat bent om te voelen, te denken, te handelen* – zoals je in je droom ook in een 'lichaam' leeft en dat vrij gebruikt, hoewel je fysieke lichaam rustig in diepe slaap op bed ligt – zo zie je dat je met een *lichaam* bent uitgerust, je *bewust bent, voelt, denkt en handelt*, indien je aan de andere zijde van het bestaan je geestelijke 'zintuigen' kunt gebruiken en op die manier daar tot *jezelf* komt, zij het slechts voorbijgaand of – als bij de dood van het aardse lichaam – voor altijd.

Een werkelijk onderscheid bestaat alleen hierin, dat je in de droom slechts de voortdurend zich oplossende vormsels ziet van je plastische fantasie, die door duizenden stoffe-

lijke en psychische prikkels een schijnbaar eigen leven verkrijgen, terwijl je om wakker te worden in de objectief gegeven *geestelijke* wereld – onverschillig in welk van haar gebieden je ontwaken kan plaatsvinden – het rijk der dromen evenzo moet *verlaten* als je het verlaat om in de *stoffelijk*-zintuiglijke verschijningswereld te ontwaken.

Ben je boven het rijk der dromen '*uitgekomen*', dan eerst betreed je het rijk van de *geest*, dat heel gemakkelijk zelfs van je levendigste en '*natuurlijkste*' dromen is te onderscheiden, omdat je daar door je geestelijke zintuigen in een bewustzijnstoestand verkeert waarbij het meest wakkere dagleven op aarde slechts op slaapwandelen lijkt.

Je ziet, hoort en voelt dezelfde *causale* 'wereld' die je in het wakend dagbewustzijn van je *stoffelijk* bestaan als *stoffelijke* verschijningswereld waarneemt – je neemt haar alleen waar '*van de andere zijde*'.

Die vorm van de *causale werkelijke* wereld,

die in het stoffelijk aardse lichaam voor jou *niet waarneembaar* was, is plotseling voor jou *waarneembaar* geworden, en de dingen die alleen *stoffelijk*-zintuiglijk konden worden waargenomen, die je tot nu toe de 'reële' wereld hebt genoemd, worden voor jou – 'niets dan lucht'.

Al zijn het maar betrekkelijk weinig mensen die, nog levend in het aardse lichaam, deze toestand in zich hebben ervaren, of ook ervaren in de tegenwoordige tijd, toch zijn het er meer dan je denkt, want de meesten wie deze belevenis is ten deel gevallen, verbergen haar instinctief voor anderen, óf uit vrees voor het *ongeloof* van hun medemensen en de '*vloek der belachelijkheid*' die ze van hen kunnen verwachten, óf omdat ze bezorgd zijn dat de geestelijke belevenis, die als een bijzondere genade wordt aangevoeld, hun zou worden *ontnomen* wanneer ze niet konden zwijgen.

Voorlopig zijn het nog volstrekt geen *hoge* geestelijke gebieden die deze innerlijk bewust

belevenden kunnen betreden. En al zijn degenen die daar tot bewustzijn zijn ontwaakt, nog lang niet in staat in het *'binnenste'* van het ontdekte 'land' door te dringen, of zijn hoog *gebergte* te beklimmen, toch is altijd *'de andere oever'* reeds bereikt.

Zover komen gedurende het aardse leven alleen de weinigen wie hier op de *stoffelijke* zijde van de causale wereld het oeroude *'erfgoed'* van verborgen geestelijke ervaring werd toevertrouwd – de *geboren* 'hogepriesters' – de 'meesters' van het verborgen *geestelijk* werken en hun als zodanig *geboren* legitieme opvolgers.

Wat voor ons in een bewust beleven van het 'aan gene zijde' tot een verzekerd ervaringsweten is geworden, wordt je hier gegeven!

Duizenden mensen zien we iedere dag en ieder uur *'de andere oever'* *voorgoed* betreden, zonder ze te kunnen *helpen*, omdat ze in hun aardse leven de kunst van het sterven niet verstonden en daarom *onvoorbereid* op de 'andere

oever' aankomen als schipbreukelingen, die door de storm aan land gespoeld worden...

Radeloos dwalen ze rond in de bestaansvorm die voor hen nieuw is, en kunnen de helpende handen niet grijpen die zich naar hen uitstrekken.

Ieder oordeel, of hetgeen ze ontmoeten gevaar of hulp brengt, ontbreekt hun nog, en angstig schrikken ze terug wanneer één hen nadert die hen zou *kunnen* leiden...

Ze dwalen daarom *alleen* verder, steeds dichtbij het 'strand' van de zee, die hen – althans voor hun gevoel – nog met de verlaten *stoffelijke* zijde van het bestaan verbindt, tot ze, 'magnetisch' aangetrokken als het ware, een van die kleine 'strandrijken' ontdekken – een van die *laagste* gebieden van de geestelijke zijde van de kosmos, dat voor aardse zintuigen niet waarneembaar is en overeenstemt met de voorstellingen, het verlangen en hopen zoals die in het stoffelijk aardse leven werden gekoesterd.

Ze menen dan hun 'hemel' te hebben gevonden, en dit temeer omdat het door alle ande-

ren die ze daar aantreffen precies zo wordt geloofd...

Wie daar eenmaal zijn aangekomen, zijn voor eindeloos lange tijd aan hun lot onderworpen. Hoogst zelden slechts, en met de grootste moeite alleen, gelukt het ons zo'n verdwaalde uit zijn zelfverkozen, bedrieglijke 'zaligheid' los te maken en hem omhoog te voeren. Daar we omwegen willen leren vermijden en de eeuwige *liefde* ons gebiedt zo te handelen, leren we je de kunst van het juiste sterven.

Het wezenlijke van deze kunst bestaat *hierin*, dat men *te allen tijde* – te midden van toekomstplannen en de opgewektste bezigheden, in een bloeiende gezondheid en in de kracht van zijn leven – *bereid* is blijmoedig, opgewekt en vol vertrouwen de 'andere oever' voor altijd te betreden – zonder de mogelijkheid om terug te keren.

Wat hier wordt verlangd, is een *gemoedsstemming*.

En al mag deze stemming niet iedereen

gemakkelijk te bereiken schijnen, toch mag niemand vergeten dat deze gemoedsstemming alleen het juiste kunnen-sterven bepaalt.

Wanneer de dingen van het stoffelijk aardse leven ons zo vermogen vast te houden dat men meent ze niet te kunnen missen – wie zich geen toestand kan indenken waarin ieder doel van aards begeren onbeduidend wordt – zal moeilijk de kunst van het juiste sterven leren.

Wie de toestand van bereid-zijn om te sterven dagelijks en ieder uur naar willekeur in zich vermag te wekken – vrij van alle vrees en treurigheid – die is echter pas in staat om juist en blijmoedig op aarde te *leven*.

Hij weet dat niets van alles wat hij hier zou moeten achterlaten – al waren het de liefste mensen, de hulpbehoevendste wezens – ooit van hem *kan* worden gescheiden, wanneer hij niet zelf de werkelijke scheiding *wil* en door zijn wil *schept*.

Hij weet dat hij 'hier' blijft, op dezelfde kosmische 'plaats' – *nog dichter* bij de mensen die hij liefheeft dan hij ze in het aardse lichaam ooit nabij kon zijn.

Hij weet dat hij na het sterven stellig niet goden-gelijk verandert en in geen geval aards 'almachtig' zal zijn, maar dat hij veel beter dan dit in het *stoffelijk* leven ooit mogelijk was, in staat zal zijn degenen te helpen die zijn hulp nodig hebben.

Wie op deze wijze de kunst van het sterven oefent, weet van nu af aan dat het hem *licht* zal vallen *werkelijk* en *onherroepelijk* te sterven, ook wanneer de dood hem op het *onverwachtst* zou overvallen...

Dat de *stoffelijke gebeurtenis* van het sterven *voor de toeschouwer alleen* onder bepaalde omstandigheden pijnlijk is, maar de stervende daaronder zelf *niet* lijdt, en de pijnen van zijn eventueel lijden *slechts tot aan* het sterven voelt, werd door geneeskundige onderzoeken reeds lang aangetoond.

Wij echter moeten hier alleen beschrijven, op welke wijze het *bewustzijn* van de stervende de handeling van het sterven *overleeft*.

Al is de stervende tot op het laatste ogenblik volkomen bewust, op het ogenblik waarop het vrijmaken van het geestelijk organisme van het tot op dat ogenblik met hem verenigd dierlijk aardse lichaam begint, treedt evenwel een soort 'sluimering' in, waaruit het bewustzijn eerst weer tot zichzelf ontwaakt wanneer het 'sterven' reeds is voltrokken.

In het ogenblik van dit ontwaken, dat na enkele seconden of minuten volgt op de uiterlijk te constateren 'dood', bevindt de mens zich reeds in zijn *geestelijk* organisme – dat voor hem nu alleen nog ervaringen tot stand brengt – op de alleen *geestelijk* waarneembare 'andere zijde' van de *causale* wereld: van de eeuwige 'werkelijkheid', die alle *geestelijke* en *stoffelijke* bestaansvormen uitstraalt, al naar de aanschouwingswijze die ze verwekt. Het waarnemingsvermogen van de thans

overledene, dat tot dusver door zijn *stoffelijke* zintuigen werd bepaald, werd verwisseld voor een nieuwe wijze van *waarnemen*, die hem vroeger, normaal gesproken, nog niet bekend was, terwijl zijn vormenverwekkende *wijze van aanschouwen* voorlopig nog onveranderd blijft.

Hij is er verre van zich voor gestorven te houden, want hij bemerkt immers dat hij zichzelf *bewust is*, dat hij *een wil heeft* en *in staat is om waar te nemen*, al onderscheidt hij nog niet dat het alleen *geestelijke* organen zijn die hem thans dienen.

Hij voelt zichzelf volstrekt niet 'zonder gestalte', want zijn *stoffelijk* lichaam van voorheen was immers slechts een min of meer volmaakt *evenbeeld* van het *geestelijk* organisme, dat door de eigen eeuwige wil – zij het voor het hersenweten 'onbewust' – werd gevormd en nu door het bewustzijn kan worden *waargenomen*, al onderscheidt het nog niet dat het van het *stoffelijk* lichaam *verschilt*.

Zoals fysieke pijn onmiddellijk ophoudt wanneer door het juiste middel een pijnlijk deel van het aardse lichaam gevoelloos wordt gemaakt, zo verdwijnen ook de fysieke pijnen die een stervende nog tot kort voor zijn dood heeft geleden volkomen op het ogenblik waarop hij 'aan gene zijde' ontwaakt, omdat het stoffelijk lichaam, waarin de *oorzaak* van de pijngewaarwording lag, nu immers voorgoed *gescheiden* is van het *geestelijk* lichaam, dat voortaan slechts zichzelf gewaarwordt.

Toch bestaat er door onzichtbare, subtiele en ook voor het geestelijk organisme voelbare, fijn materiële uitstralingen van het tot dusver gebruikt stoffelijk lichaam, nog een bepaalde '*fluïde*' verbinding; *deze* verbinding is oorzaak dat degene die aan gene zijde is ontwaakt, in de omgeving van het dode lichaam op *geestelijke* wijze nog allerlei gebeurtenissen waarneemt, hoewel ze in de *stoffelijke* wereld voorvallen.

Zo voelt de nu 'overgegene' de fluïde invloe-

den van de terugstraling van de mensen die zijn verlaten aards lichaam omgeven, ervaart de 'gevoelswaarde' van hun *aanrakingen* en *woorden*, en heeft – ongeveer als een blinde – nog een tamelijk juiste voorstelling van de verlaten uiterlijke omgeving, al bestaat de misleiding dat deze plaats nog met *stoffelijke* zintuigen wordt waargenomen.

Deze laatste verbindingen met de *stoffelijk*-zintuiglijke zijde van de causale wereld blijven nog enige tijd behouden, al is het dode lichaam reeds lang verkild, maar wat op deze wijze nog kan worden waargenomen, verliest van uur tot uur aan kracht, en het waarnemingsvermogen ervoor houdt volledig op te bestaan zodra de eerste ontbindingsverschijnselen optreden.

Wie bezwaar heeft tegen lijkverbranding, of zelfs meent dat de gestorvene daardoor in zijn leven aan gene zijde 'nadeel' zou kunnen ondervinden, kan hier ervan verzekerd zijn dat na de tijd waaraan men zich in cultuurlanden houdt vóór een dode ter aarde wordt

besteld, ieder waarnemingsverband tussen het geestelijk organisme van de gestorvene en zijn vroegere, aardse lichaam reeds lang heeft opgehouden te bestaan.

Waar echter vuur als *doodsoorzaak* werkt, zal pijn – evenals bij iedere *andere* doodsoorzaak – *slechts* tot aan het verliezen van het *stoffelijk* gebonden bewustzijn worden waargenomen, terwijl na het ‘ontwaken’ aan gene zijde *iedere* betrekking met het vroegere, aardse lichaam is opgelost door de ontbinding die het *vuur* heeft tot stand gebracht.

Wat *niet* oplost, is het bewustzijn van eigen *aanwezigheid*, die nu door het *geestelijk* organisme wordt waargenomen, en het helder zien en herkennen van alle stoffelijk aanwezige mensen in hun *geestelijke* gestalte, die immers – afgezien van de stoffelijke gebreken in hun aardse belichaming – geheel en al met de *aardse* vorm *overeenstemt*.

Overledenen van wie het bewustzijn gedurende hun aardse dagen maar weinig boven

het gebied van het stoffelijk-dierlijk bestaan is uitgegroeid, worden door de nieuwe toestand dikwijls zozeer misleid, dat ze ook nog lange tijd na hun aardse dood niet bemerken dat ze niet meer in het aardse lichaam zijn.

Ze denken slechts te zijn 'genezen', omdat de vroegere oorzaak van hun lijden niet meer bestaat.

Voorlopig nog gebannen in een soort dromerige voorstelling van het aardse beleven, vermengt de waarneming van de *geestelijke* vorm van hun verwanten zich met de zelfgeproduceerde gestalten van het eigen droomleven, en de gestorvenen begrijpen niet waarom men om ze treurt.

Dikwijls trachten ze dan degenen die in het stoffelijk bestaan werkelijk treuren, uit alle macht ervan te overtuigen dat er geen reden voor droefheid bestaat – in de emotie door verdriet wordt deze poging door degenen die in het stoffelijke zijn achtergebleven, echter niet opgemerkt.

Eerst in de machteloosheid tegenover de ver-

meende dwaasheid van de zijnen en zijn vrienden ontdekt de gestorvene dan plotse-
ling dat hij geen *stoffelijk* lichaam meer bezit,
en ontwaakt op die manier uit zijn zelfge-
schapen droom.

Dan eerst begint hij werkelijk te 'leren zien',
en zijn geestelijke ogen openen zich voor de
nieuwe *geestelijke* zijde van de causale
wereld, waarvan hij het *stoffelijk*-zintuiglijk
aanschouwingsgebied heeft verlaten zonder
van kosmische 'plaats' te veranderen.

Hier begint dan het *geestelijk* dwalen voor
hen die '*de kunst van het sterven*' gedurende
hun aardse dagen niet hebben geoefend, want
het geestelijk organisme van de mens wordt
door de dood volstrekt niet opgeheven boven
de tot dan verkregen zekerheid in het onder-
scheid.

Wel zijn onmiddellijk hulpvaardige helpers
nabij, maar die worden niet als zodanig *her-
kend*.

Integendeel, door de gestorvene die zich nog

blindstaart op zijn stoffelijk-aardse opvattingen, worden ze zeer beslist en zelfbewust *afgewezen*, waardoor ze in alle hulpbetoon worden verhinderd.

Ook wekt de zekerheid het leven 'aan gene zijde' inderdaad te hebben bereikt, niet zelden een grenzeloze hoogmoed, wat degenen wie dit overkomt pas echt in hun dwaasheid versterkt.

Wie aan het aardse geheel was verknocht, of met zijn zorgen te zeer hing aan mensen en dingen waarheen hij *stoffelijk*-werkend niet meer *kan* terugkeren, wordt – wanneer hij de onmogelijkheid van een terugkeer inziet – door een martelende vertwijfeling aangegrepen, die eerst moet worden doorworsteld vóór hij in staat is zijn *nieuwe* werkingsmogelijkheden tegenover de aardse wereld, die nu van zuiver *geestelijk* karakter zijn, *in te zien*.

Zij echter die in het stoffelijk leven geheel vergroeid waren met het streven naar de aardse verwezenlijking van een 'idee' en de voorstellingen die in dit streven werden gewekt,

verliezen tamelijk vlug vrijwel alle belangstelling in de stoffelijke wereld, die werd verlaten.

Ze zoeken slechts naar een gelegenheid om hun 'idee' in het *nieuwe* levensgebied te kunnen *verwezenlijken*, en zijn blind voor alle nieuwe belevingsmogelijkheden.

Weer anderen zoeken naar de hun beloofde en gelovig door hen verwachte '*zaligheid*', en zijn niet weinig verbaasd die niet *onmiddellijk* en in de vorm die ze zich op aarde zo mooi hadden *gedroomd*, in het 'aan gene zijde' aan te treffen.

Deze allen, die zich bezighouden met zichzelf en hun eigen meegebracht voorstellingsleven, verkrijgen ten slotte een soort vervulling van hun wensen door terecht te komen in een van die lagere geestelijke gebieden waarvan ze reeds op aarde de onbewuste medescheppers zijn geweest...

Ook deze overgang is geen 'plaatsverandering', want *alle* geestelijke werelden – en er

zijn er *talloze*, omhoog tot de hoogste en zuiverste wereld van de *God-barende*-geest – bevinden zich, elkaar doordringend, op dezelfde kosmische ‘plaats’.

Het bewust beleven van geestelijke werelden, en ook de overgang uit de ene wereld in de andere, is steeds afhankelijk van een bepaalde wijziging in het waarnemen, die het geestelijk bewustzijn voor sommige verschijnselen als het ware ‘blind’, voor andere daarentegen ‘ziende’ maakt.

Juist deze wijziging in het waarnemen echter kan men *niet willekeurig* teweegbrengen; slechts de meesters van de eeuwige vorming van de mens in het *hoogste* geestelijk gebied – of hun gevolmachtigden: hun gekozen leerlingen – zijn hiertoe in staat, voor zover hun eigen psycho-fysieke aanleg ervoor geschikt is. *Ieder* mens echter, ook al behoort hij *niet* tot de weinigen die hier worden aangeduid, kan zich toch *in zijn voorstelling* trachten *vertrouwd* te maken met de gevoelens, ondervindingen en bewustzijnstoestanden die hem, in

overeenstemming met de hier door ons gegeven inlichtingen, na de dood van het aardse lichaam te wachten staan.

Graag ruim ik plaats in voor de tegenwerping, dat dit gewild wekken van het voorstellingsvermogen toch altijd slechts *'beelden'* tot stand kan brengen, maar nooit tot een beleven van het *werkelijk* na-aardse-zijn zou kunnen leiden.

Daarom verlang ik juist dat men bij de vorming van de hier noodzakelijke voorstellingen zich *ten strengste* zal houden aan de uitbeeldingen die ik in dit boek geef, want aan maar *zeer weinig* mensen is het mogelijk het gebied van het na-aardse-zijn reeds *gedurende hun aards bestaan* bewust te leren kennen, terwijl het aan *alle* mensen mogelijk is door het wekken van voorstellingen *die aan de werkelijkheid beantwoorden*, de *gevoelens, ondervindingen* en *bewustzijnstoestanden* die na de aardse dood kunnen worden verwacht als het ware van tevoren te doorleven. Zulk een herhaald *vooruit-beleven* is even-

wel nodig, wil men er zeker van zijn de weg dadelijk te kunnen vinden, en vóór alles te kunnen onderscheiden wat *opgezocht* en wat *vermeden* moet worden wanneer de afscheiding van het bewustzijn uit de aards-zintuiglijke ervaringswijze heeft plaatsgehad!

Alleen wie deze zekerheid reeds *gedurende zijn aards bestaan* heeft verkregen, zal na de overgang naar de nieuwe, zuiver *geestelijk-zintuiglijke* waarnemingswijze ook onmiddellijk de helpende handen ontdekken die zich daar naar hem uitstrekken, en ze in vertrouwen kunnen vatten...

Hem kunnen we helpen!

Hij heeft de kunst van het sterven reeds in zijn aardse dagen 'geleerd', en zijn vertrouwen in ons onderricht deed in hem alle onderscheidingsvermogen rijpen, dat hij nu nodig heeft.

Tegen alle misleiding en teleurstelling zal hij voortaan beschermd zijn!

Hem leiden we – voorbij de vele 'strandrij-

ken', die het aards vermoeden en dromen door de krachten van een misleide wil zich heeft geschapen – dadelijk naar het *'binnenste'* van het 'land' dat nu werd betreden, waar een liefdevolle leiding hem steeds dichterbij zijn voleinding brengt.

Door het opgeven van zijn aards lichaam is hij immers volstrekt *geen 'ander'* geworden! Ook kan hem niet *plotseling* worden gegeven wat hem nog ontbreekt.

Alleen wat hij *op aarde* reeds heeft kunnen *verkrijgen*, brengt hij als bezit mee.

Wat hij op aarde kon *binden*, blijft voor hem ook in het geestelijk-zintuiglijk leven *'gebonden'*, en wat hij in het aardse leven tot *ontbinding* heeft gebracht, blijft ook nu voor hem *'ontbonden'*...

Heel *langzaam* slechts kan hij hoger worden geleid tot hij eens geschikt zal zijn het verhevenste van alle geestelijke gebieden te betreden: de zuivere *lichtwereld* van de zaligste en absolute *vervulling*.

De 'tijden' die voor dit omhoogstijgen nodig

zijn, worden bepaald door de graad van relatieve geestelijke voleinding die op aarde reeds werd verkregen, en de daaruit voortvloeiende loutering van de eeuwige *wil* binnen het bewustzijnsgebaarworden.

Het 'sterven' uit de *aardse* ervaringswijze in de *geestelijk*-zintuiglijke manier van waarnemen voltrekt zich trouwens ook *zonder* jouw bedoeling; en wat jou 'aan gene zijde' wacht, zal daar zijn, ook wanneer je aan *geen* 'hiernamaals' gelooft.

Aan je eeuwige *wil* werd echter een grote *macht* toegestaan omdat je in staat bent – door voorarbeid hier op de *stoffelijk* waarneembare zijde van de wereld – je gehele verdere lot zeer wezenlijk te bepalen.

Stellig wordt een levenswandel *verondersteld* die zich van zijn verantwoordelijkheid bewust is en steeds is georiënteerd op het hoge geestelijke doel, dat alleen in een onbaatzuchtige *liefde* voor alles wat leeft, kan worden bereikt.

Aan de 'andere zijde' van de wereld – waar alleen met *geestelijke* zintuigen wordt waargenomen – heerst niet alleen het 'geluk der zaligen'.

Daar zijn werkelijk ook gebieden van *smart* en *vertwijfeling*, van verterend *berouw* en *de wens naar zelfvernietiging*, al kan aan deze wens nimmer gevolg worden gegeven...

Door deze gebieden moeten onvermijdelijk allen heen gaan die hier op aarde niet voldoen aan de wet die *liefde* eist van iedere aardse mens voor zichzelf en alle medeschepselen.

Deze '*liefde*' staat *zeer* ver van iedere soort sentimentele dweperij en alle overdrijving van het gevoel.

De hier bedoelde *liefde*, die door een geestelijke wet wordt vereist, is eerder de hoogste en krachtigste *zelf-* en *albevestiging*, waardoor de mens die ervan is doordrongen zowel in zichzelf als in het medelevende slechts het *positieve*, het *door-de-geest-gewilde* aanvoelt, ook dan als hij zich gedwongen ziet zich zo krachtig mogelijk te *verzetten* tegen de

gelijktijdig werkende *negatieve* krachten in dezelfde verschijning.

Allen die op aarde om een of andere reden de hand aan eigen leven slaan om het aardse bestaan en zijn eisen laf te ontvlieden, maken zich schuldig aan het *grootste* vergrijp tegen de geestelijke wet waarover hier wordt gesproken.

Deze handelwijze is bovendien *zonder zin en in strijd met het doel*, want in plaats van de gezochte bevrijding vindt hij die door eigen hand zich van het aardse lichaam ontleed, een duizendvoudig pijnlijker ketening in waarlijk niet gewenste bewustzijnstoestanden, waaraan hij in geen eonen meer ontkomen kan.

Voor de achterblijvenden ligt er enige troost in het feit dat de meeste moorden op eigen leven worden begaan door mensen van wie het bewustzijn op het beslissend ogenblik ziekelijk is verduisterd, waardoor de vreselijke ontkenningdaad plaatsvindt in een toestand die men wel *spontaan optredende*

krankzinnigheid mag noemen, al werd deze toestand reeds lang door een onverantwoordelijk 'spelen' met de gedachte aan de *mogelijkheid* van een lichaamsvernietiging voorbereid.

In dit geval zijn weliswaar moordenaar en vermoorde in *een* persoon 'in verschijning' geweest, maar de *moord* is het werk van een overmachtig geworden *gedachte*, die door het slachtoffer zolang met eigen krachten werd bezielde dat ze hem ten slotte heeft verslonden. In dit geval draagt de vernietiger van zijn aardse lichaam niet de verantwoordelijkheid voor de handeling van de moord, maar de geestelijke wet eist van hem *de vereffening van al het verkeerde denken en handelen* waaruit de daad ten slotte in een waan is gegroeid.

Meestal kan deze vereffening alleen worden bereikt door het verdragen van een tweede belichaming in het diermenselijk lichaam op aarde. Hier wordt gesproken over een van die *uitzonderingsgevallen* waarin de zogenaamde

'reïncarnatie' alleen als *mogelijkheid* in overweging komt, terwijl ze bij een *wetmatig* verloop van het aardsmenselijk leven, juist *door* het volbracht verloop, ten enenmale onmogelijk wordt.

Hoewel echter het gebruik van het aardse leven van het grootste gewicht is ter voorbereiding op na-aardse bewustzijnstoestanden, moet je toch niet denken hier op aarde het angstvallig leven te moeten leiden van een kleingelovige 'heilige', die steeds bezorgd is voor zijn verzekerd 'zieleheil' – van een van die zelfzuchtige harten die heel erg bang zijn voor iedere 'zonde', maar innerlijk jubelend zeker menen te zijn van de 'verdoemenis der boze wereld'.

Zo'n levenshouding zou je met alle zekerheid in een van die misleidende 'strandrijken' van de geest doen terechtkomen, die door mensenwaan werden geschapen, zonder besef van zelf de veroorzaker te zijn.

Een leven van trouwe *plichtsvervulling*, vol

liefde voor alles wat leeft, vol streven naar goedheid des harten en waarachtigheid, naar *orde in de huishouding van je wil* en *veredeling van je vreugden* – een leven vol blij *geloof* aan de besliste vervulling van je hoogste en gelouterdste verlangen – zal te allen tijde hier op aarde *het beste leven* voor je zijn, vooral wanneer je tevens ernaar streeft *dat* te leren wat ik in dit hoofdstuk ‘*de kunst van het sterven*’ noem.

Dan is er weliswaar nog een bijzondere geestelijke weg omhoog, waarover ik elders reeds heb gesproken, maar vóór je jouw leven zult hebben gevormd zoals mijn raad het je hier leert, zul je op dat pad ternauwernood vooruit kunnen komen...

Wie die weg wil betreden, moet vrij zijn van alles wat zijn vaste schrede zou kunnen belemmeren.

Een moedeloos ‘gepruil’ is even verwerpelijk als de lege geste der ‘wereld-ontkenning’!

De weg waarop de mens zover kan komen dat

zijn 'God' in hem wordt geboren, zal wel niet voor allen reeds begaanbaar schijnen; toch moet ieder van deze weg althans *weten* – ieder moet zich voorbereiden om hem hier, als het enigszins mogelijk is, ook te betreden. Velen zal de kracht en volharding die hier nodig zijn, wellicht nog ontbreken, maar ook *geestelijke* krachten groeien *door ze toe te passen*, en *volharding* wordt ook hier alleen geschonken aan hen die aan een doel hun gehele *liefde* schenken.

Alles wat aan deze *stoffelijk*-waarneembare zijde van de wereld wordt gedacht, gevoeld en tot stand gebracht, heeft een voortdurend effect in de wereld '*aan gene zijde*'.

De vruchten van alle werkzaamheid die de mens *hier in het aardse* doet ontstaan, blijven voor hem behouden, ver over de dood heen, ook wanneer zijn werken op aarde alleen *stoffelijke* doeleinden dienen.

Uitgaande van de morele verantwoordingsmogelijkheid komt het bij al je doen hier in

het aardse er niet op aan *wat* je doet, maar *hoe* je het doet.

Het eenvoudigste werk hier op aarde kan je onvermoede krachten doen toestromen voor je later leven aan de *geestelijke* zijde van de wereld, indien je hetgeen je is toevertrouwd *in de trouwste plichtsvervulling*, opgewekt en naar je beste krachten slechts zó uitvoert, alsof de bestendigheid van de gehele wereld alleen afhankelijk is van de deugdelijkheid van jouw prestatie...

Jijzelf enkel en alleen bent voor *jezelf* verantwoordelijk.

In alles wat je op deze zijde van de wereld, die je *stoffelijk*-zintuiglijk gewaarwordt, mag denken of doen – in alles wat je verricht – steeds ben je de onbewuste schepper van je later lot in de *geestelijk*-zintuiglijke waarnemingswereld.

Wat je hier op aarde je ‘*lot*’ noemt, is maar een belachelijk klein *fragment* van een onmetelijk *geheel*, en wanneer je hier in opstand

bent tegen je lot, mag je onvrede menselijk zelfs zeer begrijpelijk en stellig *vergeeflijk* zijn, toch lijk je dan op een kind dat op dwaze wijze dingen wil hebben die hem nu nog niet *kunnen* worden gegeven omdat ze hem zouden *schaden*, terwijl het verlangde *later* in de *ruimste mate* tot zijn beschikking zal staan... Eerst wanneer je op een *hoge* trede in de geestelijke wereld zult zijn aangekomen, kun je je lot *begrijpen*, en dan zal je glimlachen wanneer je weer denkt aan je oordeel van vroeger. Dan zul je zien dat je beste verstandelijke motieven die vroeger tot je oordeel hebben geleid, evenzovele *dwaasheden* waren, omdat je de schoonheid van de bloesem en het heerlijk genot van de vrucht hebt willen afleiden uit de wortelvezels, die je handen uit de duistere aarde woelden.

Alleen wie zich kan vrijmaken uit de beperkende voorstellingen die noodgedwongen uit zijn *stoffelijk*-zintuiglijke waarnemingswijze zijn voortgesproten, zal langzamerhand ook iets vermoeden van het grote geheel waarin

hij wortelt en waar hij nimmer met de middelen van *stoffelijk*-zintuiglijk inzicht dichterbij kan komen...

Het was geen lege frase toen eens een wetende, bijna overweldigd door de glans van wat hij aanschouwde, de woorden vond:

“Geen oog heeft het gezien, geen oor gehoord, wat God hun bereidt die Hem liefhebben!”

‘*God liefhebben*’ betekent echter: alle *moeiten* en *smarten* der aarde zo ‘*liefhebben*’, zo *willig aanvaarden*, alsof men alles juist zo had *gewild* en *gewenst* als het in ons leven treedt! ‘*God liefhebben*’ betekent: *de aarde* liefhebben en *alles wat erop leeft* – *zoals het is* – al is dit ook *in strijd* met onze *wensen!*

‘*God liefhebben*’ betekent: *zichzelf* liefhebben en *terwille van zichzelf* blijmoedig alle lasten op zich nemen die ons te dragen worden gegeven op de lange en moeitevolle weg, die uit dwaling en verwarring ten slotte leidt tot *onzelf*, zoals we *eeuwig* zijn *in God!* –

Na dit alles zul je nu ook weten hoe je je 'afgestorvenen' het best eert – degenen die je vroeger hier in het aardse leven na hebben gestaan en die ook nu nog, als voorheen, *in leven* zijn, alleen voortaan onttrokken aan jouw stoffelijk-zintuiglijk *waarnemingsvermogen*...

Je zult nu weten hoe je hen ook verder kunt *helpen* en hoe je, wanneer je *zelf* hulp nodig hebt, die van hen *krijgt*.

Het is werkelijk verkeerd '*spiritistische kringen*' op te richten om met de afgestorvenen der aarde in verbinding te komen!

Wanneer we de eerlijkheid van alle deelnemers veronderstellen en ook de beveiliging tegen ieder, zelfs *onbewust*, bedrog, *weten* jullie toch *te weinig* van de krachten die zich in deze 'seances' manifesteren, en ook zijn jullie niet in staat de *werkelijke* veroorzakers van de verschijnselen vast te stellen.

Ook dan niet wanneer jullie ieder vooropgesteld geloof van de hand wijst om eerst te onderzoeken wat er van deze zaak waar is!

De krachten waar het bij *echte* spiritistische manifestaties om gaat, zijn *vol leugens, grillen en bedrog* – steeds bereid zichzelf te doen *opmerken* door middel van jouw eigen kracht – er echter verre van zich te veranderen in willige onderzoeksobjecten... (De veelvuldige *mogelijkheden om te bedriegen* door ‘*mediums*’ en *aanzittenden* laat ik hier natuurlijk *buiten* beschouwing.)

De manifestaties waarin jullie krachten van het ‘aan gene zijde’ aan het werk meent te zien, zijn – wanneer aardse bedriegerij is uitgesloten – niets dan het spel van onzichtbare wezens uit een zo goed als onbekend gebied van de *stoffelijke* wereld.

Voor hen die werkelijk in de geest zijn ‘*ontwaakt*’ – die als hiernamaals-bewusten reeds mogen worden gerekend tot degenen die ‘*aan gene zijde*’ zijn, al leven ze nog in het aardse lichaam aan de *stoffelijk* waarneembare zijde van de wereld – is het weliswaar *mogelijk* zich in bijzondere gevallen van de hiergenoemde wezens te *bedienen*, zoals men zich

ook elders van een beschikbare kracht bedient, maar stellig zal geen van deze werkelijk in de geest ontwaakten op het idee komen bij te dragen tot het vermaak van de deelnemers van een spiritistische seance, of geneigd zijn de proeven van een experimentator 'interessant' te noemen...

Ook wanneer men de indruk heeft 'buiten twijfel' te doen te hebben met de entelechie van een vroegere aardse mens, is het gevaar van *misleiding* door lemuur-achtige wezens zoveel groter dan alle waarschijnlijkheid van een *echte* communicatie, dat niet nadrukkelijk genoeg kan worden *gewaarschuwd* tegen het betreden van iedere weg die tot, *onverschillig welke*, 'spiritistische' verschijnselen leidt.

Hij die hier waarschuwt, kent alle mogelijke manifestaties op 'spiritistisch' gebied uit eigen verzekerde en meest rijkelijke ervaring. Zo kent hij ook die onzichtbare stoffelijke tussenwereld, die het oereigen levenselement is van de zogenaamde 'spiritistische geesten';

en is het nodig, dan kan hij zich ook van deze wezens en hun krachten *bedienen*, zoals men zich van een rijpaard of een speurhond bedient wanneer de omstandigheden dit nodig maken.

Wanneer hij dit verlangt, dienen deze wezens hem die daartoe gemachtigd is met hun krachten, zonder dat het voor hem nodig zou zijn een 'medium' te gebruiken of spiritistische 'seances' te houden.

Met dezelfde zekerheid waarmee hij zich in de zuiver *geestelijke* werelden begeeft, betreedt hij de gebieden van deze tussenwezens.

Aangenaam is het zeker *niet* om in de omgeving van die wezens te komen. En niemand die in staat is naar zijn wil van hen gebruik te maken, zal dit *zonder noodzaak* ooit doen, en hij zal dan steeds een gevoel van *weerzin* moeten overwinnen.

Met deze schepsels, die aards gezien met de kwallen van de zuidelijke zeeën zijn te vergelijken – maar normaal gesproken *niet* zoals

deze *stoffelijk* kunnen worden waargenomen – en hun toch zuiver *stoffelijke krachten*, komen jullie hoofdzakelijk in aanraking, wanneer jullie menen in contact te staan met jullie ‘lieve afgestorvenen’. Tenzij *alleen jullie eigen* – voor jullie onbewuste – krachten uit *hetzelfde* gebied waartoe deze onzichtbare stoffelijke schepsels behoren, alle manifestaties tot stand brengen en jullie op die manier zonder het te vermoeden voor *jezelf* een geestentheater opvoert.

Voor jullie welzijn naar lichaam en ziel is dit niet-doorziene zelfbedrog echter altijd nog *minder* noodlottig dan het *echte* contact met de hier beschreven lemurenwezens, die jullie krachten als vampiers uitzuigen en slechts met behulp van krachten die aan *jullie zelf* werden onttrokken, de vermeende ‘wonderen’ van jullie ‘spiritistische seances’ tot stand vermogen te brengen.

De meest onbevooroordeelde onderzoeker zelfs, die *slechts als toeschouwer* deze verschijnselen waagt waar te nemen, is in het

geheel niet beschermd tegen de kracht van de poliepachtige vangarmen die hem vanuit het onzichtbare omstrengelen.

Hoezeer hij mag menen 'boven de situatie' te staan, toch moet hij zich zijn eigen geheimste krachten laten onttrekken, zonder het misbruik ook maar te vermoeden dat deze onzichtbare parasieten van zijn medium, die zijn aandacht boeien, van hem maken.

De *werkelijke* 'omgang' – de enig *veilige* omgang met hen die jullie zijn voorgegaan naar 'gene zijde' – speelt zich *alleen af in het innerlijk*, in de 'ziel', en is van zuiver *geestelijk* karakter.

Jullie eigen *geestelijk* 'lichaam' is voor jullie het orgaan om iets van de heengegane te vernemen!

Iedere 'doorvoelde' *gedachte*, ieder je geheel doordringend *gevoel*, wordt 'aan de andere zijde' vernomen als het gesproken woord hier in de stoffelijk-zintuiglijke wereld.

En zo vernemen ook jullie – wanneer je 'in de

stilte' bent en fijngevoelig genoeg ervoor – de uitingen van hen die zich reeds aan de *geestelijke* zijde van de wereld beleven, als zachte *gedachten* en als van buiten in je binnendringende *gevoelens*, die bij enige oefening van het onderscheidingsvermogen zeer stellig van 'eigen' gedachten en 'eigen' gevoelens zijn te onderscheiden.

Afgezien echter van hetgeen jullie *bewust* mag worden, bestaat er een blijvende *onderbewuste* invloed, en op die wijze zijn jullie dikwijls in *veel juister* zin het 'medium' van iemand die je is voorgegaan, dan ooit een zogenaamd 'spiritistisch medium' dit zou *kunnen* zijn, gesteld dat de 'heengeganen' zich daarvan *wilden* bedienen...

Wanneer jullie gewend zouden zijn de dagelijkse gebeurtenissen van je leven nuchter – maar toch met aandacht voor het geheimzinnige – te beschouwen, zouden jullie jeezelf dikwijls zien handelen in de geest van een geliefde 'overledene', ook al bestond in je niet het minste bewuste *voornemen* zo te hande-

len als de gestorvene dit zou hebben gewenst wanneer hij nog leefde in de *stoffelijk* waarneembare verschijning.

Zo zou het jullie stellig ook te denken geven dat dikwijls door geheel vreemden iets wordt verricht wat gewoon de uiteindelijke vervulling mag worden genoemd van een wens die door een gestorvene tijdens zijn aardse leven wel innig werd gekoesterd, maar toen voor hem onvervuld moest blijven.

Dit alles is stellig veel minder effectvol dan een dansende of zwevende tafel, waarvan de poten 'boodschappen' kloppen – minder effectvol dan een 'gematerialiseerde' gedaante, waarin men hypnotisch gebannen, zonder zich daarvan bewust te zijn, 'met alle zekerheid' een overledene herkent en hoort spreken, hoewel dat wat daar voor je staat niets meer is dan een soort 'astrale' panopticumfiguur.

Wel zijn de uiterlijke trekken aan de vroegere aardse verschijning van de gestorvene ont-

leend, en gewaad en kostuum zelfs vieren een schijnbare opstanding – door deze marionet spreekt echter een schepsel dat jullie met *ontzetting* zou vervullen wanneer jullie het, van alle maskers ontdaan, in zijn *ware* gedaante plotseling naast je zou zien staan.

Mensen die nimmer *echte* en werkelijk merkwaardige spiritistische verschijnselen hebben beleefd, zullen weliswaar ternauwernood kunnen begrijpen dat deze dingen ernstig moeten worden opgevat; maar helaas verhindert dit niet dat het zogenaamde ‘spiritisme’ miljoenen heimelijke en openlijke aanhangers telt en steeds nieuwe ‘bekeerden’ in zijn ban trekt.

Een enorme, deels fantastische, deels pseudo-wetenschappelijke literatuur over de spiritistische theorie en praktijk vindt nog steeds koortsachtige lezers. En wat de gelovigen betreft: ook alle wetenschappelijke betekenis die op andere gebieden werd verworven, beschermt hier in het geheel niet tegen het grofste bedrog – vooral niet wanneer een

sterfgeval de innige wens doet ontstaan om op een of andere wijze weer met de geliefde gestorvene in contact te komen...

De doktershoed biedt onvoldoende beschutting tegenover de hypnotische beïnvloeding vanuit het onzichtbare, en de toga's der academische waardigheden zijn helaas voor de zuigorganen van de onzichtbare stoffelijke weefdieren zo doorzichtig als een spinnenweb.

Om al deze redenen zal mijn waarschuwing wel niet overbodig zijn.

De gehele *stoffelijke* en *geestelijke* kosmos is een *ondeelbaar geheel*, al vertoont zich dit geheel in *zeer verschillende aspecten*.

De eigenlijke *werkelijkheid*, die achter de aspecten staat, was en is altijd maar toegankelijk voor *zeer* weinig aardse mensen.

Ze onttrekt zich zowel aan het experiment als aan het speculerend denken.

Aan de *stoffelijk*-zintuiglijke, en ook aan de *geestelijke* zijde van het Al vindt men telkens

weer de meest uiteenlopende variaties in de wijze van *aanschouwen*, en alles wat langs die wegen in het bewustzijn komt, maakt er op dezelfde wijze aanspraak op *het 'werkelijke'* te zijn.

De wezens die zich in het Al beleven, zien bijna allen slechts een *deel* van het werkelijke en deze delen zelfs in een *onbewuste zelfgeschapen verandering*.

Zo wordt ook het leven na de 'dood' van het stoffelijk lichaam bepaald door een *verandering van de aanschouwingswijze*.

Hetzelfde *werkelijke* wordt waargenomen en beleefd – maar in de *geestelijke* aanschouwingswijze, omdat de *stoffelijke* zintuigen door het uitdoven van de daarmee samenhangende levensfuncties van het aardse lichaam ophouden bruikbare bemiddelingsorganen te zijn voor het beleven.

In *al* zijn gebieden is het leven echter *zintuiglijk* waarneembaar, al is de *soort* der zintuigorganen zeer verschillend.

'Sterven' is voor de aardse mens slechts een

gebeurtenis die hem *gedwongen* ertoe brengt *bewust* organen te leren gebruiken die tot nu in het *onderbewuste* waren verborgen...

Deze geestelijke zintuigen zijn ook gedurende het aardse leven reeds *aanwezig* – zij alleen zijn er de oorzaak van dat de mens door de waarneming van zijn dierlichamelijke zintuigen indrukken kan ontvangen die voor het dier – ook op de hoogste trede – *onbeleefbaar* blijven, hoezeer de scherpte van zijn stoffelijke zintuigen die van de mens ook overtreffen mag.

In maar betrekkelijk weinig bijzondere gevallen is het *mogelijk* dat de *zintuigen* van het *geestelijk* ‘lichaam’ zich in de mens *reeds gedurende dit aardse leven* openen; en dit geschiedt *nimmer* in de vorm van een plotseling optredend vermogen om de geestelijke zintuig-organen te gebruiken, maar altijd op de wijze van een langzaam ‘*wakker worden*’, dat wel *voorzichtig* kan worden *bespoedigd*, maar in geen geval door willekeurige middelen kan worden *afgedwongen*.

Wie in het *stoffelijk*-zintuiglijk leven reeds is ontwaakt om zijn *geestelijke* zintuigen te gebruiken, ziet de verschillende lagere 'werelden' die hij van de ene en enige *causale wereld der werkelijkheid* reeds kan ervaren, als in elkaar 'geschoven', waardoor het soms moeilijk voor hem is direct te onderscheiden wat tot de gebieden van de *stoffelijk*-zintuiglijke, en wat tot de gebieden van de *geestelijk*-zintuiglijke werelden behoort.

Alleen de zeer weinige mensen voor wie ook *de wereld der oorzaken* – het "Ding an sich" – zich van binnenuit heeft geopend, nemen tegelijk de ene laatste *causale* werkelijkheid waar, waardoor iedere *geestelijk*- en *stoffelijk*-zintuiglijk waarneembare wereld 'te-weegebracht' wordt.

Deze oerwerkelijkheid is *oergrond van alle leven*, of het nu op *geestelijke* of *stoffelijke* wijze tot een zintuiglijke ervaring en zelfbeleving komt.

De mens echter – of hij zich in de *geestelijke* verschijningsvorm beleeft of *in het aards-*

dierlijk lichaam – is, gezien in eeuwige werkelijkheid:

Eeuwig leven in de vorm van een individueel, bewust belevingsvermogen.

Het valt het eeuwig leven dat slechts verbannen is naar een dierlijke gestalte en door de *stoffelijk-zintuiglijke* aanschouwingswijze hier op aarde wordt bepaald, zeer moeilijk zich individueel gevormd en toch als concentratiepunt te voelen van een onmetelijk geheel – een geheel waarin geen lacune of scheiding bestaat, hoewel het zichzelf in eindelijk veelvuldige aspecten begrijpt.

De aards-gebonden voorstelling hangt te zeer af van wat *de ogen zien*, die het *individuele* slechts kennen als iets wat van het andere is *afgescheiden*.

Naar de geestelijke *aanschouwingswijze* echter is individualiteit: *eeuwige uitbeeldingsfunctie* binnen het ondeelbaar geheel – geen *splitsing* in zichzelf, maar *uitbeelding der eigen veel-eenheid*.

Steeds is 't *het gehele, ondeelbare leven*, dat zich in *elk* van zijn eindeloos vele individuele zelfvormingen in een bepaald eenmalig aspect beleeft...

INHOUD

Inleiding	7
De kunst van het sterven	13
Over de Tempel der Eeuwigheid en de wereld van de geest	63
Het enig werkelijke	97
Wat moeten we doen?	129